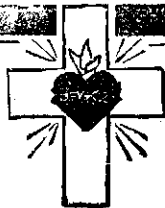

Duminică

Organ de propagandă religioasă și morală.
Organ informativ al AGRU-lui din Eparhia
Maramureșului

Biroul de distribuire: Librăria Asociației
Sighet, Piața Unirii No. 25.

Prețul unui exemplar: 2 Lei.

Redactor responsabil: T. Berinde

Abonamentul pe un an: 100 Lei.

De ce depinde fericirea veșnică

Cei mai mulți oameni rău își întrebuințează timpul. Iar cei mai mulți să frământă chiar, că ce să facă, ca să treacă cât mai repede. Fac de câte toate, numai ca să-o poată petrece cât mai plăcut, sau barem să nu se plictisească și ziua să nu li se pară prea lungă. Și oare își ajung acești fel de oameni scopul dorit, așa cum cugetă ei? Trebuie să dăm un răspuns categoric că nu. Pentru că omul care își caută numai cât mai multă distracție, prea iute se satură de ele. Il cuprinde o greață chiar și o plictiseală abea suportabilă, însă neavând destulă tărie sufletească ca să se întoarcă depe drumul obișnuit, trăește tot numai la fel, ca și mai înainte, deși știe deja că astfel trăind, nici când nu va găsi fericirea cea căutată. Înșelându-se pe sine astfel, se zbuciumă după o nălucă, lumină rădăcătoare — iar între, timp vremea a trecut peste el în mod irevocabil, vremea care cuprinde în sine pentru el toată veșnicia.

Timpul ce a trecut, ființa noastră cea trecută, deja nu mai înseamnă pe seama noastră nimica. Nu o putem schimba. Viitorul precum și ființa noastră în viitor, nu depinde de noi. Poate nici că va mai fi. Stăpânul cel mai puternic din lume, nu-și poate garanta nici o singură clipită de viață. E sigur că numai momentul prezent e al nostru, care trece neînchipuit de repede peste noi.

Și dela cine am primit aceasta clipă? Înainte de... atâta ani, câți ani avem, ne-a chemat Creatorul în ființă și a scutit toate clipitele vieții noastre, până la moment. Dar oare ține-ne va și în momentul care urmează? În privința aceasta nu putem avea nici o siguranță.

Și oare pentru ce scop am primit vremea? Suntem născuți pe seama veșniciei. Iar aceasta veșnicie așa va fi fericită sau nefericită, pre cum neam folosit de vremea, de zilele, ce am primit. Nici trecutul nici prezentul nu depinde de noi. Soarta noastră veșnică depinde totdeauna de momentul prezent. Între noi și veșnicia, nu e decât câte o singură clipită. Nu ne poate deci fi indiferent **m o m e n t u l**, care ne despărțește de veșnicie. Iar fiind că nu putem să știm, care va fi aceea clipită ultimă, e prea important pentru noi, ca să fie astfel, să decidă în mod favorabil în privința vieții noastre veșnice.

Toate evenimentele vieții noastre, pot contribui la fericirea noastră veșnică, singur numai păcatul ni-l poate zădărnici. Și ce e păcatul? Decisiunea luată într-o clipită întru alegerea răului. Iar dacă în acest moment se rumpe firul vieții mele, imi va fi parte: nefericirea, osânda veșnică.

Păcatul e deci răul fatal, de care ne trebuie să ne temem. E drept că părerea de rău, o poate sana, e însă întrebare, că avea-

vom oare vreme de căință. Iar dacă nu vom avea? Orice alte rele, ce ne pot ajunge, sunt numai trecătoare. Nu e valitică viața noastră veșnică, o pot numai altera. De acestea deci nu avem de ce să ne temem prea mult, asupra acestora putem stăpâni.

Deci dacă vom cumpăni adevărurile cele de mai sus, ușor vom putea stabili, cum trebuie să ne folosim de timpul, ce ni sa dat, în mod potrivit:

1. Nu mi-e permis, să fac ceva, prin ce pot să-mi pierd fericirea veșnică.
2. Trebuie să mă folosesc de timpul, conform cu voia lui Dumnezeu, pentru a merita fericirea veșnică.
3. Nici când nu mi-e

permis, ca să amân o faptă bună, nici chiar pe proximal moment.

4. Nu e permis a folosi nici o clipă a timpului valoros, pentru a face ceva rău.

5. Trebuie privită cu toată seriozitatea viața ce mi sa dat cu privire la fericirea veșnică și a carei nici o clipă nu-mi sta în putere.

Se zice că: „Timpul e ban”. Noi putem adauga: „Timpul e sfințenia vieții”. „Timpul e veșnicia”.

Ce reformă ar însemna în lume, dacă timpul ar fi astfel evaluat. Fericit este care pricepe acestea și mai fericit care își întocmește viața conform acestor principii. Traducere

Cu ochi văzători

1. Plecând deja de acasă, trebuie să știm, că mergem la Biserică, ce este: „Casa Domnului” la sf. Liturgie. Trebuie să fim seamă și de timpul necesar, ca astfel să sosim înainte de ce se începe slujba.

2. Să intrăm cu grija, să nu trântim ușile și fără ca să batem din picior. Ne închinăm către altarul principal, unde Isus—Mântuitorul ne așteaptă în sf. Eucharistie.

3. Să ne luăm locul obișnuit pentru că numai conturbăm pe alții, dacă de câte ori suntem la Biserică, de atâtea ori căutăm alt și iarăși alt loc. E un obicei și mai inconvenient, dacă în cursul Liturgiei facem preumblări de aici și colo, fără de un just motiv.

4. Aparținându-ne Bisericii Universale-Catolice, cu frumosul rit oriental, înțelegem tot ce zice preotul, precum și toate răspunsurile date de cantorul ori corul. Așa fiind, putem participa mai adâncit la sf. Liturgie, dacă acompaniem cu jumătate voce corul, ori pe cantorul, grijind numai ca să

ținem tactul cu ei și fără de a ne silii, ca vocea noastră să întrecă vocea lor. Atât cântarea cât rugăciunea noastră, trebuie să izvorească totdeauna din adâncul inimii și trebuie să fie zmerită. Să știe, că a cânta în Biserică, înseamnă; rugăciune dublată. Cantorii și coriștii cam știu, că e altceva a cânta în Biserică, sau la un concert.

5. Este cam de obște știut, dar de atât de puțini ținut, că ascultarea sfintei Liturгии în Dumineci și în sărbători, în mod cuviincios, e obligator, sub păcat de moarte, iar puțin e ceva mai cuviincios, ca a-și vîri nasul în Biserică pe un minut ca apoi după ce am salutat jur împrejur pe toți cunoscuții, după ce am muștrat toată lumea, conturbând și scandalizând o mulțime de credincioși, să părăsim Biserica în felul acesta am păcătuit de două ori, cu păcat de moarte. Odată prin neascultarea liturгии, în mod cuviincios, a doua făcând și scandal. E la fel o atitudine necuviincioasă.

să a părăsi Biserica atunci când preotul predică.

6 Sub durata Liturghiei atenția noastră trebuie să fie îndreptată în continuu spre altar și preotul slujitor. Să stăm locului, urmând cu evlavioasă atenție mersul sfintei Liturghii, ce de XIX veacuri, e jertfa reînviată de pe Crucea Răscum-părătorului, pentru mântuirea tuturor cari erau, sunt și vor fi.

7. Când chiamă preotul pe cei credincioși la sf. Cuminecare cu cuvintele: „cu frica lui Dumnezeu, cu credință și cu iubire se vă apropiați”, cât de frumos ar fi dacă toți aceia cari se apropie, s'ar acomoda așa cum sunt chemați. Dar de multe ori, aproape mai totdeauna, ce vedem? Vedem că cei mai mulți se îndeasă fără nici o frică, cu prea puțină credință, ca și când ar avea frică de aceea, că preotul de și că s'a apropiat, nu îl va împărtași, și fără de respectul de aproapele, ce este eclatantă dovadă al lipsei de iubire. Astfel de purtări nu sunt de loc cuviincioase.

8. Subt durata Liturghiei să nu vociferăm. În fiecare cântecă de rugăciuni găsim: „Urmarea sf. Liturghii”. Rugăciunea cea mai folositoare pentru câștigarea harurilor, va fi cea împreunată cu cele ale preotului, adecă participarea efectivă la sf. Liturghie

9. Să înconjurăm cu îngrijorare ori ce ar conturba pe alții, în special când zice preotul: „luați mâncăți...” și; „beți dintru acesta toți...” Ia fel în cursul când se predică.

10. Liturgia s'a terminat numai după binecuvântarea preotului, nu însă când zice: cu pace să ieșim. Când de îndată se imbulzesc cei mai mulți spre afară, îndesuindu-se la uși, vociferând, ca și când ar ieși dintr'un teatru, kino,

Pe pământ pace...

Omenirea s'ar putea defini ca fiind un mare convoi de *vondamnați* la... o *continuuă* *hartă*; cel puțin așa arată aparențele, care de data asta nu nșeală. Și se vede lipsa păcii, cu atât mai vătos, cu cât toți o doresc. Este un neadevăr a spune despre cineva, în mod absolut, că vrea războiul! Nu, nimeni nu vrea războiul numai de dragul războiului, ci prin război tot pacea o caută, dar o pace egoistă, din care să fie exclusă frăția și iubirea, așa cum ni-le-a dat Răscum-părătorul. Omul în căutarea păcii a apucat o cale greșită, căci o caută aiurea și nu în Sf. Scriptură, adevăratul ei depozit. *Hristos este prin excelență Dumnezeuul păcii*; și tendința spre pace, Creatorul a sădit-o în fiecare om, numai cât, omul pervertit de cultul ce-l aduce materiei, căreia i-se nchină, s'a abătut dela drumul normal și de aceea atâta groază și prăpăd...

Pentru restabilirea păcii, așa de grav conturbată, nu vor ajunge la nimic toate congresele și paracongresele politice; chier de s'ar consfătuși — nu șefii celor patru state europene — ci conducătorii tuturor țărilor și țărișoarelor de pe suprafața pământului, totuși nu vom avea deplină pace! Dece? Motivul

sau dintr'o petrecere zgomo toasă, cum lumea cultă de năcăiri nu iese. E prea necuviincios a fi întorși cu spate cătră preotul când dă binecuvântarea la sfârșitul sf. Liturghii.

Participând astfel din Duminecă în Duminecă și sărbătorile legate la sfintele Liturghii, putem câștiga belșugul darurilor. Ca cel mai mare: perseveranța în statul grației, ori dacă nu suntem în ea, cel-

e foarte ușor de aflat: pentru că ceice vor să asigure liniștea în lume, pun temelii păcii — pe care o aveau trainică — în ceva atât de trecător... de vremelnic... pun temelii păcii în bunurile acestui pământ, cari bunuri au fost, sunt și vor rămâne un izvor continuu de neînțelegeri!

Iată adevăratul motiv pentru care, clipele în cari ne putem înșela pe noi înșine — respirând mai în voie cași cum ar fi trecut cu totul pericolul războiului — sunt așa de... scurte!

Mai zilele trecute, gazetele se ntreceau să vestească lumii întregi că „*pacea a fost salvată*”, pentru că azi, să citim despre alte combinații ale politicii externe, despre alte șmecherii diplomatice, ce vor avea drept rezultat: prelungirea agoniei păcii cu încă o oră — două, sau războiul! Așa s'a întâmplat până acuma și așa va fi totdeauna, până ce oamenii, chiar și cei „de stat”, nu se vor trezi la realitate; așa va fi până ce nu și vor recunoaște greșala și nu vor urma alte directive, acelea arătate de Evanghelia lui Hristos. Căci, nimeni nu poate milita cu toată sinceritatea și cu deplin succes, pentru menținerea păcii, dacă el însuși nu vrea să-i înțeleagă rostul și nu trăiește acea pace, în taina sufle-

lalt și mai mare dar, darul: căinței adevărate.

Cel ce va proba, se va convinge! Acuma a început postul Crăciunului, ar fi cea mai vrednică pregătire în așteptarea aniversării Nașterii lui Hristos, hotărârea de a participa în toate Duminecele la sf. Liturghie până la Crăciun, nu ar fi decât numai cinci Dumineci și două sărbători.

tului său... Ar fi cași cum ai pune pe un tâlhar să predice despre cinste... Deci, întâi pacea sufletească a singuraticului, pacea cu Dumnezeu, cu deaproapele și cu sine însuși și apoi, din convenințe cari vor avea de scop să pună temelii păcii pe bunuri cerești, să nădăduim că, cu binecuvântarea lui Dumnezeu, se va dura o pace adevărată și statornică.

Pacea nu este o născocire a oamenilor, ci un dar al cerului; și de ce oare, a venit Hristos printre noi? dacă nu ca să aducă „pe pământ pace și între oameni bună'noire!” Dar atâta vreme cât Hristos și Biserica sa este persecutată în Rusia, Germania, Mexico sau Spania, sunt slabe nădejtile unei păci adevărate!

Dar și noi, muritorii de rând, putem contribui la salvarea păcii și încă cu mai multe șanse de reușită, decât toți „oamenii de stat” aței, rasiști sau comuniști! Cum? Foarte ușor... urmând îndemnul Părintelui creștinătății, care ne invită să înălțăm rugăciuni fierbinți către cer, pentru potolirea mâniei ce pe dreptate e pornită asupra noastră.

Cine nu se cutremură gândindu se la nenorocirea mare, pe care viitorul război — cu toate armele satanice de distrugere — o va aduce asupra omenirii? Deaceea, ascultând îndemnul Pontifului Roman, care în generozitatea-l caracteristică și-a oferit lui Dumnezeu viața sa pentru salvarea păcii, se cuvine ca și noi, unul fiecare, — urmând acestui generos exemplu, — „*pentru pacea a toată lumea și pentru bunăstarea sfintelor lui Dumnezeu biserici, Domnului să ne rugăm!*”

Petru Bologna

Botezul

batrânului Mali

Pentru a treia oră, Mali, — bătrânul chef al sălbaticilor din împrejurimi se prezintă la examenul de admitere la botez. Cum va reuși de data asta? El are atâta bunăvoință, încât omul trebuie să fie chiar indulgent cu el.

— Mali, câți dumnezei sunt? îl întreb eu.

— Unul singur, nu-i decât unul; asta-i sigur.

— Câte persoane sunt în Dumnezeu?

— Trei... — răspunde el prompt.

Și, aici, el are nevoie de degetul pentru a număra și pentru a fi sigur, că nu greșește. Pe degetul arătător arată: Dum-

nezeu-Tatăl; pe mijlociu: Dumnezeu-Fiul, iar pe degetul inelar; Dumnezeu-Spiritul Sfânt.

— Bine, Mali, dar aceștia sunt trei dumnezei, nu-i așa?

— Nu, nu; unul sigur, unul singur, zice el.

— Bine; și care dintre cele trei persoane a venit pe pământ, s'a născut, a trăit ca un om și a murit pentru noi pe cruce?

Inchizând bine mâna și arătând apoi degetul mijlociu, răspunde:

— A fost Dumnezeu-Fiul.

— Cum se numește?

— Isus Hristos.

— Și Preasfânta Fecioară, cine-i aceea?

— Este sora lui Dumnezeu-Tatăl... — răspunde bătrânul Mali, cu e vădită nesiguranță.

— În sfârșit, să vedem, Mali, este sora lui Dumnezeu-Tatăl

aceea despre care-mi spui tu? Nu, Mali; și de aceea eu nu te pot boteza acum, căci tu încă nu știi destul, pentru a fi vrednic de botez.

În urma acestor cuvinte, sârmanul bătrân, cu ochii plini de lacrimi și cu vocea tremurătoare îmi zice:

— Ascultă-mă părinte, eu vreau botezul; uită-te la părul meu alb, tot ce-mi spui din cartea ta eu cred, dar la vârsta mea înaintată, eu nu pot pricepe mai mult.

Când văd catehetul, venind în fiecare zi să facă rugăciuni, ascult pe bărbați și pe copii cari cântă, se roagă și spun lecția lor ca e mașină, iar eu nu știu spune nimic. Tot ceea ce știu, este, că eu iubesc mult pe bunul Dumnezeu, chiar foarte mult. Vezi, pentru a-l

asculta, într'un singur an mi-am abandonat trei dintre femeile mele și nu mi-am păstrat decât una; mi-am lăsat toate obiceiurile sălbatece, cari vin dela diavol; am ridicat e capelă și în toate zilele, eu sunt primul care răspund chemării la rugăciune.

În fiecare Duminică, abia răsare soarele și eu sunt pe drum, pentru a veni la sf. Liturghie, de unde nu mă întorc decât seara, mort de oboseală. Da, părinte, eu iubesc mult pe bunul Dumnezeu și pe Preasfânta Fecioară; că Maria-i sora lui Dumnezeu-Tatăl, asta n'o știu sigur. Nu, tu nu-mi poți refuza botezul; eu sunt bătrân și vreau ca și eu să fiu fiul bunului Dumnezeu, să-l iubesc și să merg cât mai repede la El, în cer...

— Oare se poate, mi-am zis în sine mea, să fie un suflet

Sărbătoarea Reuniunii Mariane

Ziua de 21 Noembrie, Intrarea în Biserică a Fecioarei Marie, e sărbătoarea titulară a Reuniunii Mariane din Sighet. Reuniunea Mariană voeste să o sărbătorească fiecare membră a ei cu sufletul ridicat peste grijile de toate zilele, nesiguranța evenimentelor și cu forțe înnoite să-și continue munca spre folosul ei, al neamului și al credinții noastre. Aceasta nu se poate astfel ajunge, decât cu pregătirea sufletească a membrilor. Deaceia în 19 (Sâmbătă) și în 20 Nov. (Duminică) se vor ține la biserică vorbiri, la care Reuniunea Mariană invită călduros pe toate doamnele din Sighet și pe toți cari știu să aprecieze activitatea Congregației și tind spre mai bine. „Toți avem nevoie de recreare sufletească”.

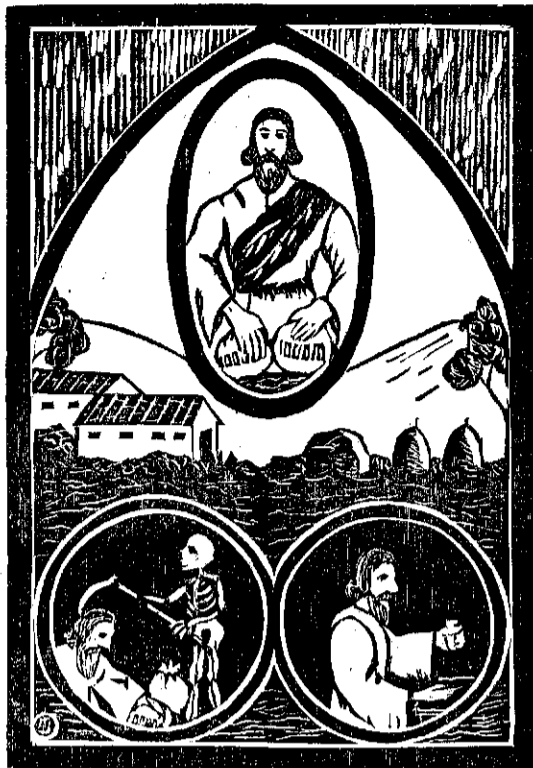
În 21 Nov. la 9 ore va fi recepția solemnă a membrilor noi, la care sunt rugați să participe toți care înțeleg importanța acestui act.

Tot în zilele aceste probabil în 21 Nov. la 6 p. m. va avea publicul nostru bucuria mare de a-l auzi într-o conferință publică despre Lourdes pe pâr. Ovidiu Hulea. Părintele Hulea, miraculat din Lourdes, este în măsură să ne vorbească despre minunile Sf. Maici, întâmplare în acest loc de adevărată frumusețe, în munții Pirinei. Conferința se va ține în sala de gimnastică a liceului de fete.

Veniți cu toții la această conferință care nu numai credința noastră în puterea lui Dumnezeu o va întări, dar și o plăcere superioară artistică va oferi.

I. B.

IMPREUNA CU BISERICA

„Unui om bogat foarte îi rodise țarina. Și cugeta în sine, zicând: Ce voi face, căci nu am unde-mi aduna rodurile?”

Și a zis: Aceasta voi face: Imi voiu dărâma jînjile, și mai mari le voiu zidi, și voiu strânge acolo toate rodurile mele și bunătățile mele. Și voiu zice sufletului meu: Suflete, ai multe bunătăți strânse pe mulți ani: odihnește-te, mănâncă, bea, veseleşte-te! Iar Dumnezeu i-a zis: Nebunele. În această noapte vor să ceară sufletul tău dela tine; dar celege ai gătit ale cui vor fi? Așa este celce își strânge lui-și comoară, iar la Dumnezeu nu se îmbogățește.

„...celege ai gătit ale cui vor fi?” Întrebăm și noi cu cuvintele Evangheliei. De vremece gol ai venit în lume și gol trebuie să o părăsești, ce folos de nizința nesăbuită spre bunuri pământești? „Celce își strânge lui își comoare, iar la Dumnezeu nu se îmbogățește” este cași „nebul” evanghelic, care pentru binele lumesc, de puțină durată jertfește veșnicia; cași omul prost, care diamantul său strălucitor și de preț foarte mare

il schimbă cu o piatră de pe margine de drum.

Bunurile pământești nu ne sunt date cu scopul, ca să „mâncăm, bem și să ne veselim”. Le avem dela Dumnezeu, ca să ne adunăm „comori nepieritoare, pe care rugina și moliiile nu le mănâncă și furii nu le sapă”.

Comorile aceste sunt faptele îndurării. Mai ales azi, când mizeria crește din an în an avem ocazie ca să adunăm comori sufletești. Că ce însemnează un an neroditor, știe bine agricultorul; că nu se mai fac exploatari de păduri, că fabricile au redus producția, simțesc lucrătorii; că ce însemnează mizeria generală știe marii proprietari, băncile și omul cel sărac. Azi toată lumea a decăzut, toți se plâng. Totuș trebuie, ca să ajutăm pe cei săraci.

Cine sunt săraci?

Acel care zice: „Îrăim de pe o zi pe alta” e sărac, dar

trebuie să tacă. Cine nu are bani pentru haine noi, ghețe și se luptă nîncetat cu greutate neputându-și achita datoriile: nu-i ajung banii pentru lapte, pâine, carne, nu poate să cumpere pentru copii săi cărți, caiete, — ca să-i poată trimite la școală, — încă e sărac.

Sunt mulți săraci, cari azi au ce se mănânce, ziua de mâine însă nu le este asigurată; cari neavând haine corespunzătoare situației lor sociale, nu pot eși pe stradă și în timpul iernii nu au o cameră încălzită.

Sunt săraci miile de muncitori fără de lucru, cari cutreeră cuprinsul țării și nu își găsesc ocazie de muncă. Sunt săraci micii industriași și oamenii cu diplomă, funcționarii rămași fără lucru și fără post.

Situația e și mai grea în unele cartiere din jurul orașelor. O groapă săpată în pământ, acoperit cu scânduri, din care un ochi de sticlă murdară privește lumea și o țevă de tînchea ruginită.

În aceste „găuri” suflete omenestește așteaptă zile mai bune.

Cine trebuie să-i ajute?

Toți, pentru că tuturor le sună porunca Domnului: Să iubești pe deaproapele tău!... Bogații cari au din belșug din toate nu vor avea scuză, dacă nu vor da acelor cari n'au. Săracii, cari ei singuri știu ce însemnează dacă cineva nu are haine, mâncare și alte necesități și ei trebuie să ajutoreze pe cei mai săraci.

Toți trebuie să ne ajutăm unul pe altul. Numai așa vom putea încunjura soarte nebunului din Evanghelie. Căci înzădar ne vom aduna comori, dacă vom muri ale cui vor fi?

mai bine pregătit pentru botez? El iubește pe Dumnezeu și a dovedit-o asta îndeajuns. Și apoi, care-i cea mai mare poruncă a legii? „Să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău cu tot sufletul tău și cu toată virtutea ta”. Fă aceasta și vei fi viu. El a făcut-o; acum i-se mai poate refuza viața?...

— Ascultă, Mali, încă e o întrebare; dacă imi vei răspunde bine, ai scăpat și în două zile vei fi botezat.

Bătrânul, cu toată luarea aminte se apropie de mine, pentru a pricepe mai bine și a-mi da toate explicațiile pe cari i-le voi cere.

— Ce-i Euharistia? îl întreb eu.

— Euharistia... Euharistia... Și după câteva clipite, sculându-se și îndreptându-se spre ușă, imi zice:

— Așteaptă puțin, merg să întreb pe fiul meu.

Spune-mi, Munshya, Euharistia-i ceea unde-i bunul Dumnezeu, deși ni-se pare ca o bucăjică de pâine? — aceea în care-i cu adevărat Isus Hristos ce ni-se dă spre mâncare, dar care nu se poate lua când ai făcut un păcat mare?

— Da, zise copilul.

Triumfător, Mali al meu, imi răspunde:

— Euharistia este Isus Hristos.

— Da, însă pentru ce ai întrebă această dela un altul?

— Nu mi-ai spus tu părinte, că de voi răspunde bine am scăpat? Ori, eu mă temeam că nu voi ști răspunde...

— Du-te și alege-ți un naș, îi spun eu printre lacrimi.

— — — — —

Ziua de 13 August, ora 4 dimineața, la ușa bisericii o mare de capete; 90 de bărbați și flăcăi sunt însoții de nașii lor, așteptând pe preot, pentru ceremonia botezului. A doua zi tot pe atâtea femei, iar după masă, 75 de copii.

La luminu unei lămpi, preotul începe întrebările, cu fiecare în parte. Vine și rândul lui Mali.

— Cum te numește?

Nașul său îi șoptește și el răspunde: Iosif.

— Ce cauți în Biserică lui Dumnezeu?

— Credința, răspunde Mali.

— Ce ne promite credința?

— Viața veșnică.

Și ceremonia aceasta se continuă. E ora 5. Soarele apare la orizont; întunerecul și lumina — întunerecul lui Satan și lumina credinței. — Au intrat în

Biserică, pentru a primi binecuvântarea cerească a Mântuitorului și a se împărtași de El, în împărăția veșnică.

— Cum te cheamă? îl întreb pe bătrânul Mali.

— Iosif, răspunde el emoționat.

— Ce vrei tu?

— Botezul.

Mali tremură și ochii îi lacrimează. În timp ce apa sfințită curge pe capul alb al lui Iosif renăscut, bucuria îi intră în suflet, odată cu grația Sfântului Spirit.

Mergi în pace și Domnul fie cu tine. Amin.

Oh! da dacă vreunul se reîntoarce în pace acasă, acela este desigur. bătrânul meu Mali, acum Iosif.

(După L'Assoption)

Intrarea în Biserică

„Nimeni nu poate servi la doi stăpâni, căci sau pe unul va iubi, sau pe altui va uri: sau la unul va ținea și pe celălalt îl va nesocoti; nu puteți sluji lui Dumnezeu și mamonei”. Matei 6, 24.

Maria a fost prezentată în templu (biserica din Vechiul Testament), de către părinții săi, la vârsta de 3 ani, pentru ca acolo să crească în sfințenie servind Domnului. Încă din tinerețe, ea a cunoscut mărirea Stăpânului pe care a mers să-L servească. Deasemenea, sf. Scriptură face să remarcăm că ea a urcat treptele templului, pentru a fi alături de arhieru, cu o voioșie și o siguranță extraordinară, pentru o fetiță de acea vârstă. Spiritul Sfânt, însă care i-a însuflețit inima sa, a suplinit lipsa corporală.

Este potrivit — deci — să ținem seamă de acest gest atât de grăitor al Mariei și să căutăm a-l aprofunda.

La vârsta de 3 ani, — va să zică: îndată ce a putut, — Maria s'a consacrat serviciului Domnului.

Părinții ei au oferit-o de bună voie Aceluia care li-a dat-o la îndelungile lor rugăciuni. Fericiți cei cari încep să servească lui Dumnezeu dela această vârstă fragedă! Oare câți dintre noi ne-am pus întrebarea: „Ce mai aștepti pentru a te dedica lui Dumnezeu?” Să-l dăm lui Dumnezeu tot ce avem, fiind siguri că nu vom pierde nimic, căci în schimb, El ni-se va da nou, întreg după cum spunea sf. Bernard: „Este un schimb avantajos, de a părăsi totul, pentru a primi Binele cel mai mare: pe Dumnezeu.”

Maria, în această zi, oferă lui Dumnezeu tot ceea ce are, tot ceea ce ea poate face și tot ceea ce este ea; într'un cuvânt, ea se predă lui Dumnezeu fără să-și rețină nimic pentru sine. Noi, cari nu dăm lui Dumnezeu decât o mică — prea mică — parte din inima noastră, și o oprim aproape întreagă pentru lume, sau pentru noi înșine, să ne trezim din această amorțire și să urmărim exemplul Mariei, oferindu-ne lui Dumnezeu! Noi, vrem să ne nșelăm pe noi înșine, încercând să împărțim inima noastră între creaturi și Creator; dar acest lucru este imposibil căci scris este: „Nimeni nu poate servi la doi stăpâni” și „nu puteți sluji și lui Dumnezeu și mamonei”. Nici-odată nu-i prea târziu ca să ne dedicăm Preabunului Stăpân; unul fiecare din noi, să se hotărască sincer zicându-și: „Eu vreau să-Ți ofer ție Doamne, trupul și sufletul meu, tot ce am, tot ce pot și tot ceea ce eu sunt!”.

Maria s'a consacrat pentru totdeauna lui Dumnezeu și dacă ea a ieșit din templu, n'a făcut-o decât pentru a se supune voinței lui Dumnezeu și a deveni biserică vie, în care avea să locuiască Isus, Fiul lui Dumnezeu! Să ne întrebăm: Oare nu-i adevărat că și noi am fost duși în Biserică și am fost oferiți lui Dumnezeu, pentru a-L servi? Și nu-i tot atât de adevărat, că demult am devenit lași, întrelăsând să servim lui Dumnezeu? Iată două întrebări cari așteaptă

dela noi un răspuns; un răspuns urmat de fapte, căci e sigur că prin faptele noastre, trecute demult am retractat făgăduința făcută lui Dumnezeu, dar încă nu e târziu s'o facem de azi înainte:

Gândul și hotărârea fermă de a ne prezenta lui Isus, trebuie să fie îndreptate în primul rând către Preacurata Fecioară Maria, pe care s'o rugăm așa: „Preacurată Fecioară, prezintă-mă la preatubitul tău Fiu, căci eu vreau să fiu cu totul al lui, până la sfârșitul vieții mele”. Și s'o facem aceasta cu toată încrederea, fiind siguri că vom reuși, devreme ce sf. Ieronim ne spune apriat: „La un creștin, nu începutul ci sfârșitul merită laudă”.

Din viețile sfinților.

Sf. Cecilia Fecioară și martiră

Sf. Cecilia s'a născut în Roma din părinți nobili și bogați dar păgâni. A avut favorul că părinții au permis să fie botezată. De mică era foarte zeloasă în cele creștinești. Mai târziu din iubire față de Isus, a făcut votul că nu se va mărita ci va trăi toată viața în feciorie curată. Ea iubea liniștea și singurătatea. Trăia retrasă dar minunatele ei calități sufletești precum și frumusețea trupeză, n'au putut rămânea mult neobservate. Un tânăr nobil păgân și foarte bogat a cerut-o în căsătorie. Părinții ei s'au învoit. Cecilia a ajuns în nedumerire, ascultarea de părinți o îndemna să se mărite, iar de altă parte votul fecioriei o oprea. În această nedumerire ea s'a rugat ferbinte lui Dumnezeu supunându-se voinței lui prea sfinte. Într'această sărbătoare nunții s'a apropiat. Cecilia a trebuit să îmbrace haine scumpe peste haina cea aspră obișnuită. După nuntă în liniștea nopții ea a vorbit lui Valerian adevărat marelui despre votul său de feciorie și despre ingerul care o apăra. Valerian mirat zise să-i arate pe acel inger al lui Dumnezeu. Ea îi răspunse că pe inger îl poate vedea numai dacă se încreștinează. Valerian se duse atunci la Papa care se rugă peste el, îl instrui și apoi îl botează. Astfel curățit în apa sf. Botez Valerian se duse acasă. Pe Cecilia a găsit-o ingenunchată rugându-se. Lângă dânsa el a văzut un inger în frumusețea luminii cerești. Ingerul ținea în mână 2 cununi de crini și trandafiri, pe cari le dădu tinerilor zicând că nu se vor vestezi nici odată dacă-și vor păstra nevinovăția feciorească. Lui Valerian ingerul i-a

zis: „Pentru că ai crezut și te-ai botezat Domnul vrea să-ți îplinească o cerere, deci cere ce vrei”. El răspunse: „Vreau ca și fratele meu Tiburțius să ajungă la lumina credinței creștine”. Ingerul zise: „Cererea ta este plăcută înaintea Domnului și se va împlini”. După acestea ingerul se făcu nevăzut... Pe când Cecilia și Valerian se gândeau cu bucurie la bună-tatea lui Dumnezeu sosi Tiburțius și întrebă: că de unde vine așa miros plăcut de crini și trandafiri în vreme de iarnă. Ei răspunseră: „Noi purtăm cununile vestitoare ale primăverii cerești. Tu încă te vei încreștina”. La acestea Tiburțius a zis că vrea să se boteze... După ce s'a încreștinat a văzut și el pe ingerul său și a primit dela Dzeu daruri minunate. În această vreme s'a ivit o persecuție iar Tiburțius și Valerian adăposteau pe creștini, ascundeau pe cei urmăriți și îngropau corpurile martirilor. Pentru acest serviciu au fost denunțați la judecătorul Maxim, care i-a chemat și le-a poruncit să jertfească idolilor, dar ei n'au vrut ci au ținut o cuvântare însuflețită despre nemurirea sufletului, iubirea lui Hristos și bucuria cerului. După ce judecătorul Maxim a ascultat cuvântarea a strigat că și el vrea să fie creștin. La fel au făcut și servitorii lui. Pentru acest lucru toți au ajuns în temniță. Cecilia s'a dus noaptea la ei cu un preot care i-a botezat. A doua zi Tiburțius și Valerian au fost omoriți tăindu-li-se capul pentru că n'au vrut să jertfească dumnezeilor păgâni. Maxim a fost omorât în bătaie cu vergi de fier. În urmă a fost chemată și

Cecilia la judecată și i s'a poruncit să se lapede de credința catolică. Ea n'a vrut. Atunci a fost băgată în bae de apă ferbinte și a fost ținută 3 zile fără ca să moară. În urmă judecătorul Almachius a poruncit să-i-se taie capul. Astfel moare sf. Cecilia ca martiră în anul 230 după Hristos, lăsându-ne o frumoasă pildă de tărie și statornicie în credința catolică.
Ierom. Iosif Miclea O.S.B.M.

Principele de Hohenzollern participă la o liturgie de dimineață, slujită la Biserică Surorilor Benedictine.

Din Timișoara s'a anunță că Principele Frederic Hohenzollern în societatea mai multor persoane marcante din societatea înaltă, a participat la vânătorie Curții Regale. Principele a sosit cu mașina la Timișoara, a coborât la Mănăstirea Surorilor Benedictine. O soră e în legături familiare de aproape cu familia regală. Principele a sosit la orele 7, când se slujește de obicei Liturgia. Avea cu sine cartea de rugăciuni și rozarul și sa cuminecat. Așa se știe că Prințul se cuminecă zilnic. După terminarea Liturgiei Principele Frederic Hohenzollern a plecat la pădurea Bistra, la vânătoare unde era împreună M. Sa Regele Carol II, cu Voievodul M. și Prinț-Regentul Paul al Moldaviei.

Dr. Alexandru Ciplea

Luni a fost înmormântat la Cluj Dr. Alexandru Ciplea profesor la Academia teologică din Cluj. Fiu al Maramureșului, (s'a născut în Biserică-Albă) după absolvirea cursurilor teologice a luat cu distincție doctoratul în teologie. A fost numit profesor la catedra de Istorie, unde a muncit până la moarte. A avut multe scrieri istorice, a scris multe articole în gazetele noastre bisericești. Mai pe urmă i s'au cules într'o broșură unele articole apărute în „Unirea” în legătură cu mișcările profesionale din Maramureș. Broșura poartă titlul „Săraca țara Maramureșului”. După o viață rodnică moare în vârsta de 54 ani, deplâns de soție și copii, neamuri și de întreaga suflare românească.

Sâmbătă la orele 6 Paraclis cu predică.

Duminecă la orele 6 Paraclis cu predică pentru congreganiste și pentru toți binevoitorii. Luni la Liturgia dela orele 9 recepția solemnă a membrilor noi!!